tuleb, kui ta oma röövkäikudele läheb. Selle tee peale kesk põldu kaevab kütt enesele ja koerale nii sügava augu, et seal paras istuda oleks. Pealt katab ta augu laudade, mulla ja lumega kinni, jätab ainult kitsa avause sisseronimiseks ning väikese augu püssilaskmiseks. August mõne sammu kaugusele paneb ta suure tüki lõpnud hobuse liha.

Õhtu jõuab kätte. Kütt poeb täislaaditud püssiga koopasse ja jääb öö tulekut ootama.

Kõik on vaikne. Külarahvas magab juba ammu. Ilm muutub üsna pimedaks. Metsa tagant tõuseb kuu üles. — Rebane ronib urust, nagu ikka, väga ettevaatlikult välja. Ta vahib hoolega igasse külge, kas teda ehk mõni hädaoht ei varitse; kuulatab, kas kuskil ehk kahtlast kõbinat kuulda pole; nuusutab nina püsti ajades, kas mingit haisu tunda pole. Ja tõesti, kaugelt tungib talle hobuseliha lõhn ninasse. See lõhn on talle iseäranis meele järele! Juba kahel ööl-päeval pole ta midagi peale paari ärakülmanud mustikamarja ja ühe kõhna hiire hamba alla saanud; va' talumees on oma kanad ka niisugusesse kohta ära peitnud, kust neid kuidagi viisi kätte ei saa.

Reinuvader jookseb kähku sinnapoole, kustpoolt hobuseliha lõhna tunda oli; mitte kaugel söödast, väikesel künkal jääb rebane seisma. Küngas on koopast liiga kaugel ja kütt ei pea kohaseks rebast lasta, vaid jääb parajamat silmapilku ootama.

Rebane näeb põllul mullahunnikut, mida ta seal kohal ennemalt tähele pole pannud; ta saab aru, et siin asjad täiesti korras pole, ja peab aru, kuidas võimalikult ettevaatlikult oma asja läbi viia. Kaua ja väga tähelepanelikult uurib ta mullahunnikut ja liha;